

Työväenluokka tiedoton
kun kärsii toisten lakia
vaik' ase sillä verraton
jolla vois' se lukee lakia.
Luokkavoima, voimain voima,
aikamme aseista suurin,
sen käytöllä voitto — varma —
kun iskut käy perus-juurin.

Työläisaines turhaan uottaa
pelastavia enkeleitä;
johtajiinsa ei voi luottaa
olleet usein — perkeleitä.
Yhteis-etu yksin johtaa
joukot suuret pelastukseen.
Luokkavoiman käyttö kertoo
aikaan tähän uudistuksen.

Luokkataistelun Sekavuus

NIXI

DLEISENÄ selviönä pidetään käsitystä, että ihmiset jakautuvat kahteen luokkaan, se on riistettyihin ja riistäjiin. Edellä oleva tulee selviöksi jokaiselle talous- ja yhteiskuntaoppien oppilaalle, niin pian kuin hän on ehtinyt tutustumaan näiden oppien aakkosiin. Mutta kun hän vertailee niitä jokapäiväiseen elämään, niin hän hämmästykseseen huomaa ettei kysymys ole läheskään niin selvä ja yksinkertainen kuin hän on alkujaan oletanut. Jos tällainen epäselvyys vallitsisi ainoastaan niiden ihmisten kesken joiden taloudellinen asema, s. o. se tapa jolla he hankkivat toimeentulonsa, on epäselvä, niin ei se aiheuttaisi ihmettelyä, mutta kun sekavuus luokkakäsitteissä on yleinen palkkatiöläistenkin kesken niin se on jo vaikeammin ymmärrettävää. Mistä se johtuu? Kysymykseen saa selvän vastauksen ainoastaan kapitalistisen tuotantotavan historian perinpohjaisen tutkimisen kautta. Jos tämä kirjoitus avustaa tutkimuksen suorittamista, niin on sen tarkoitus saavutettu.

Pienliike.

Pienliike on se pohja, josta kapitalistinen tuotantotapa saa alkunsa, toisin sanoen se on kapitalistisen tuotantotavan historiallinen lähtökohta. Se perustuu yksityiselle pien omistukselle. Työläisten yksityisomistus tuotantovälineisiinsä ja tuotteisiinsa, on edellytyksenä yhteiskunnallisen tuotannon ja työläisten vapaan yksilöllisyyden kehitykselle. Kapitalistinen suurtuotanto kehittyy tälle perustalle, mutta päinvastaiseen suuntaan. Sen kehitys on hidasta ja monimutkaista. Herättäen kehittyessään esille monenlaisia tekijöitä ja sen kautta tehden sen ymmärtämisen vaikeaksi. Koko kehityksensä olemassa olon ajan se säilyttää osoittain pientuotannon muotoja. Vaikka työtätekevien riippuvaisuus suhteet muuttuvat orjuus- ja maaorjuuskausilla, niin säilyy pientuotanto siltikin huomattavana tekijänä. Mutta sitä mukaa kun se eroittaa talonpojat pellostaan ja työläiset työvälineistään, sitä mukaa se muuttaa tuottamisen yhteiskunnalliseksi yhteistyöskentelyksi. Tämän muutoksen yhteydessä alkaa varsinaisen kamppailu pienomistajien ja suuromistajien välillä ja toiselta puolen työvoiman myyjien ja

ostajien välillä. Käsitteitten sekavuus perustuu pääasiassa sille olettamukselle, että nämä molemmat kamppailut ovat samaa tarkoitavia ja koetetaan ne molemmat selittää luokkataisteluksi. Ensi silmäyksellä se saattaa siltä näyttää, mutta lähempi tutkiminen osoittaa selvästi, että kysymyksessä on kaksi kokonaan erilaista asiaa.

Tarkastakaamme ensiksi mainittua, se on taistelua pienomistuksen säilyttämisestä suuromistusta vastaan. Taistelua vanhan rappeutuvan yhteiskuntamuodon puolesta uutta kehittyneempää yhteiskuntamuotoa vastaan. Ensiksi mainittu perustuu maan ja muiden tuotantovälineiden jakautumiselle pieniin osiin ja sen kautta tekee mahdottomaksi yhteistoiminnan, sekä yhteiskunnallisten tuotantovoimien kehittymisen. Henkilöllisesti se vaikuttaa hajottavasti. Jos me tänäpäivänä tarkastamme niiden amesten jokapäiväistä elämää, jotka ovat säilyttäneet pientuotantotavat toimeen tulonsa välineinä, niin me huomaamme eripuraisuutta kateutta ja täydellistä yksilöllisyyttä. Jotkut väittävät tämän johtuvan siltä kurjasta asemasta johon suurtuotanto on heidät painanut ja selittävät, että jos heidän jokapäiväinen elämänsä saatetaan siedettävälle perustalle niin kaikki nämä ilmiöt katoavat. Jokapäiväinen elämä osoittaa meille tämän väitteen paikkansa pitämättömyyden, sillä samat ilmiöt ovat vallitsevina paremmin toimeentulevien kuin huonommassakin asemassa olevien välillä. Tilanteen aiheuttavana syynä on yksilöllinen elämän hankinta tapa eikä suinkaan se minkäläinen tulos tällä tavalla saavutetaan.

Suurtuotannon etevämyys.

Sitä mukaa kun uusi menettely valloittaa alaa ja kasaa lukuisat sirpaleina olevat omaisuudet yhteen jättiläismäisiksi omaisuuksiksi sitä mukaa se myöskin käy tuottavammaksi ja taistelussa ylivoimaiseksi. Suur pääoman puolelta on selitetty ettei sen valtaan nousu olisi taistelua vaan rauhallista kehitystä etevämmän yhteiskuntamuodon ja vähemmän edullisen välillä. Eräs tätä puolustava kirjallija sanoi: "Pääoma pakenee melua ja taistelua ja on luonnostaan pelokas." Tähän vastaa T. J. Dunning

hyvin sattuvasti sanoessaan: "Pääoma pelkää liikevoiton puuttumista tai pientä voittoa, niin kuin luonto pelkää tyhjiyttä. Tuottaessaan tyydyttävän voiton tulee pääoma rohkeaksi. Varmasti 10 pros. voittoa ja sitä voi käyttää kaikkialla; 20 pros. ja se tulee vilkkaaksi; 50 pros. suorastaan uhkarohkeaksi; 100 pros. se tallaa kaikki inhimilliset lait jalkoihinsa; 200 prosenttia, ei löydy mistään niin törkeää rikosta jota se ei uskaltaisi tehdä. Jos melu ja taistelu tuottaa voittoa, niin se ylittää kumpaakin." Historia osoittaa meille, että taistelu näiden kahden ihmisryhmän välillä on ollut veristä ja kieltämättä on sitä edelleen oleva, siitä huolimatta, että voima-suhteet ovat jatkuvasti muuttuneet etevämmän puolelle.

Välittömän tuottajan hävittämisessä on käytetty mitä säälimättömintä; raainta menettelyä. "Työllä hankitun, niin sanoaksemme yksityisen työläisyksilön ja työehtojensa yhteenkasvamisen perustuvan yksityisomaisuuden työntää tieltään kapitalistinen yksityisomaisuus, joka perustuu vieraan, mutta mahdollisesti vapaan työn riistämiseen." Karl Marx. "Olemme aivan uudessa yhteiskuntatilassa... pyrimme erottamaan kaikenlaatuisen omaisuuden kaikenlaatuisesta työstä." Sismondi.

Historia osoittaa meille myöskin sen tosiasian, että edellä selostetussa taistelussa on molemmiin puolin käytetty palkkatyöläisiä varsinaisina taistelijoina. Heille selitetään, että taistelu on heidän taloudellisten etujensa puolesta taistelemista, olkoon sitte kysymyksessä vanhan järjestelmän säilyttämisestä tai uuden puolustamisesta.

Kokonaan toisenlainen on sen taistelun perusta, jota käydään pääoman ja palkkatyön välillä. Siinä ei ole kysymyksessä pientuotannon säilyttäminen eikä yksityisen pienoisomistuksen lisääminen ja jaottelu. Siinä ovat kysymyksessä yhteiskunnallisen yhteistyön oikeudet ja sen voiman riistäminen. Nyt ei enään ole anastettavissa omaksi hyödykseen työtä tekevä työmies, vaan koko palkkatyöläisten luokkaa riistävä kapitalistiluokka. Se on luokkataistelua selvällä luokkapohjalla. Tämä taistelu on ollut yhtä veristä kuin edellinenkin. Vaikka tässäkin taistelussa kapitalistinen tuotantotapa paisuttaa voimaansa sitä mukaa kuin pääomat keskittyvät yhä harvempien yksilöiden käsiin, mutta se myöskin toiselta puolen, oman mekaanisen kehittymisensä kautta, muodostaa yhdistyneen ja taloudellisesti yhä voimakkaamman työväenluokan. Se rakentaa tuotantovälineiden yhteiskunnallista kehittymistä, jossa se kehittyy siihen pisteeseen jolloin kapitalistinen yksityisomistus on sille liian ahdas. Tämän kehittymisensä vaikutuksesta se yhä äänekkäämmin on alkanut soittamaan kapitalistisen yksityisomistuksen kuolinkelloja.

Vaikka historian kulku on näin selväpiirteisesti kulkenut yksityisomistuksesta yhteiskunnallista omistusta kohti, niin silti vielä tänäkin päivänä on lukuisasti aineksia, jotka luulevat, että kehityksen

pyörä voidaan kääntää takaisin päin ja häviävä pikkuomistus sen kautta pelastaa. Nämä ovat ne ainekset jotka sekoittavat luokkakäsitteitä ja sen kautta viivyttävät yhteiskunnallisen vallankumouksen suorittamista.

Tällaisen häviävän pikkuomistuksen puolesta taistelijoina ovat Amerikassa huomattavimmin esiintyneet Sosialisti- ja Kommunistipuolueet. Sitä mukaa kun suurkapitalistinen kehitys on tehnyt tuon kamppailun taloudellisella alalla kokonaan mahdottomaksi, on se siirtynyt kamppailuksi yhteiskuntalaitosten kontrollista s.o. poliittiseksi taisteluksi. Sitä mukaa kun työläiset yhä selvemmin kokemuksensa kautta ovat tulleet näkemään, että heidän todellinen voimansa on tuotannossa ja siellä yksistään he voivat onnistuneesti suurpääoman kanssa kamppailla, sitä mukaa he myöskin ovat luopuneet kannattamasta yhteiskunnallisia reformia tavoittelevia poliittisia puolueita. Toiselta puolen nämä järjestöt taas vuorostaan sitä mukaa yhä kiinteämmin ovat alkaneet ajamaan häviävään tuomitun keskiluokan asiaa — painuneet yhä syvemmälle reformistiseen liejuun.

Työläisillä ei olisi tässä muutoksessa mitään moittimisen syytä, sillä heillä ei näistä puolueista ole koskaan ollut hyötyä, mutta nämä puolueet sitä vastoin eivät jätä palkkatyöläisiä rauhaan, vaan jatkuvasti kalastelevat heidän kannatustaan. Se myöskin tapahtuu kehityksen pakoituksesta. Sikäli kun pikkuomistus menettää taloudellisen merkityksensä, sikäli se myöskin menettää merkityksensä taistelussa yhteiskunnan kontrollista ja sen tähden se on pakoitettu turvaamaan sellaiseen luokkaan, jolla on taloudellista voimaa. Se ei ollenkaan pidä väliä sillä mistä luokasta se tuota voimaa kulloinkin saa kunhan se vaan saa itselleen vissiiä taloudellisia etuja. Lukuisat esimerkit osoittavat meille, että tämä häviävä luokka on valmis turvautumaan ja neuvottelemaan suurkapitalistien kanssa, siellä missä työläiset sen kokonaan hylkäävät. He ottavat ilomielin suurkapitalistien antamat almut vastaan, silloinkin se näkee asemansa säilyttämiselle tarpeelliseksi almuja jakaa. Olkootpa sen pyrkimykset vaikkapa fascistisia jos ne heidän etujansa huakan avustavat, niin riemumarssissa he rientävät sitä tukemaan. He näyttävät myöskin entistä selvemmin käsittävän kykenemättömyytensä pakoittaa suurkapitalistisilta yhteiskunnan hallitsijoilta reformeja itselleen ilman, jos eivät saa hyväksensä käyttää palkkatyöläisten taloudellista voimaa. Tältä pohjalta voimme täysin ymmärtää heidän kiihkeän pyrkimyksensä työläisten kannatuksen saamiseksi. He ovat myöskin valmiit käyttämään mitä likaisempia keinoja estääkseen työväenluokan pääsemästä selville luokkakysymyksistä. Ne heistä, jotka ymmärtävät yhteiskuntataloudellista kehitystä ovat luopuneet toivottomasta taistelustaan ja liittyneet taisteluun sen luokan mukana jolle kehityksen mukaan kuuluu tulevaisuus ja joka on taloudellisen

tärkeytensä perusteella kyllin voimakas siitä huolehtimaan.

Yksilöllisen tuotantotavan muuttuminen kapitalistiseksi on ollut paljon pitkäaikaisempi, vaivaloisempi ja ankarampi prosessi, kuin jo yhteiskunnalliseen tuotantotoimeen perustuvan kapitalistisen yksityisomistuksen muuttaminen yhteiskunnalliseksi omistukseksi.

Yhteiskunnallinen yhteistuotanto, jonka avulla työläiset hankkivat toimeen tulonsa ei synnytä kauteutta, eripuraisuutta ja riitaisuutta, vaan on luonteeltaan yhdistävää. Eripuraisuuden synnyttäjinä

työläisten keskuudessa ovat edellä kerrotut, taloudellista pohjaa vailla olevat luokkakäsitteitä sekoittavat ainekset. Mitä pikemmin palkkatyöläiset nämä seikat käsittävät ja liittyvät omien etujensa perustalle muodostettuun järjestykseen, ja toimivat niissä ainoastaan omia luokkaetujaan ajaen, välittämättä häviävien pikkuomistajien ruikuluksista, sitä pikemmin he kykenevät haltuunsa ottamaan tuotannon, joka heidät on yhteenliittänyt. Sitä pikemmin myöskin jällellä olevat pikkuomistajat käsittävät, että he voivat asemaansa parantaa ainoastaan yhteiskunnallisesti palkkatyöläisten mukana.

Kevään Valta

Kirj. EFFIE GILLBERG

On talvinen luonto valloillaan
Ja pakkanen nurkissa paukkaa.
Maa vielä on routakahleissaan
Ja myrskyt ne vapaana laukkaa.
On huurre puissa, pilvissä jää
Viel' luonto jäisenä kimmeltää.

* * *

Kevät pian saapuu aurinkoineen,
Se talvisen vallan taas voittaa
Hävii jäiset myrskyt hurerteineen
Kohta voiton säveleen soittaa.
Pian laulaa virrat vapauttaan
Katkoo voiton-innos kahleitaan.

Kohta seestyy taivas sinehen.
Kentät, puistot vihreys verhoon
Pian tyyntää aallokon, lainehen
Kohta luonto keväässä versoo.
Luo kauniit kukkaset nurmelle
Tuo laulu-linnutkin oksille.

On voimakas kevään valta tuo
Mi luonnon kumouksen nostaa.
Se vanhaa hävittää, uutta luo
Kaiken ruman se tahtoo poistaa,
Valon, lämmön taasen lahjoittaa
Ett' nauttia ihmislapsat saa.

Tuo luonnon kumous innostaa
Syttää orjankin rintaan liekin.
Sen voima on suurta, valtavaa
Se herättää vapaus-vietin.
Kunpa jo orjatkin heräjäis
Joukkona voimansa yhdistäis.

Mut' vielä ei tunne voimaansa
Tää puutteissa kärsivä luokka.
Osa tyynnä kantaa kahleensa
Vaikka aina soi nälkä-ruoska.
He luottavat orja-isäntiin
Sekä heidän palkkapaimeniin.

Viel' kerran on kevät koittava
Ja orjatkin joukkona herää.
Lail' kevään vapaus voittava,
Kun he voimansa yhteen kerää
Ja silloinpa orjat kevään luo
Joka ihmiskuntaan onnen tuo.